

BİR İŞ KAZASI VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Mehmet TORUN / Maden Mühendisi

09 08 2003 tarihinde Erzurum-Aşkale Kükürtlü kömür ocağında grizu patlaması haberini yıllık izinimi geçirdiğim İstanbul'da öğrendim. 17 yıl gibi uzun bir süre o yörede çalışmam ve son 3 yılda söz konusu ocakta görev yapmam nedeniyle yıkıldığımı hissettim. Yaptığım görüşmelerde olayın vahameti daha da belirginleşiyordu. Grizu denen melanet yine ocakları söndürüyor, acılara acı katıyordu. Acilen olay yerine gitmem gerektiğini, bir kısmı ile beraber çalıştığım işçi arkadaşlarımın yanında olmam gerektiğini görev bile rek Aşkale'ye hareket ettim.

Ocağa ulaştığımda kurtarma çalışmaları başlamış, ölen 5 işçinin cesetleri çıkarılmıştı. Yeraltında iki işçi daha göçük altında idiler. Onlara ulaşmak ve cesetleri çıkarmak pek de kolay gözüküyordu. Çünkü olay yeri, toplam boyu 550 metre olan 3 desandri inilip, 1000 metrelik taban yolu gidildikten sonra ulaşılabilen 60 derece eğimli, 1 metre kalınlığında bir kömür daman içindeydi.

Ayrıca metan gazı tehdidi ve göçükler devam ediyordu. Bu şartlarda işçilere ulaşmak büyük riskleri de beraberinde taşıyordu. Yaşanmış acılara yenilerini eklemem için kurtarma ekipleri oldukça dikkatli çalışıyordu.

Ocak ağzında işçi yakınları, sessiz bir bekleyiş içinde yakınlarının kendilerine teslim edilmesini bekliyorlardı. Kiminin oğlu, kiminin babası, kiminin eşi... Hepsi tek bir noktaya odaklanmışlardı: Ocak ağzına. 4 gün boyunca ocakta kurtarma çalışmalarına bizzat katıldım. Bu sırada maden mühendislerinin ve maden işçilerinin dayanışmasını, özverisini, cesaretini yakından

bir kez daha gördüm ve onlarla gurur duydum.

Grevde olmalarına rağmen dayanışmanın simgesi olan Yeni Çelteç işçileri, söz konusu ocaktan daha önceden emekli olan ama arkadaşlarına yardım için gözünü kırpmadan yeraltına dalan cefakar işçiler, Park Teknik A.Ş' den gelen maden mühendisi meslektaşlarım ve işçiler, T.K.İ Tunçbilek Ocağı'ndan gelen meslektaşlarım ve işçiler ile direnişte olmalarına rağmen Oltu-Balkaya kömür ocaklarından gelen işçilerin fedakarca çalışmalarını burada anlatabilmem mümkün değil.

Kazalı yakınlarının acılarını kendi içinde hissedemeyen, birbirlerini en iyi anlayan bu grupların konuşmaları bile duygularını göz göze gelerek birbirlerine aktardıklarına tanıklık ettim.

Son cenazeyi de göçük altından 13.08.2003 günü saat 01:15'de çıkardığımızda yerin metrelerce altında, kurtarma ekiplerinin yüzünde buruk bir ifade, gözlerinde birer damla yaşın kömür tozuna karışarak yavaş yavaş süzülmesini gördüm.

Olayın nedenleri, sorumluları, Çalışma Bakanlığı İş Müfettişi meslektaşlarımızın titiz çalışmalarından sonra açığa çıkacaktır. Ancak bilinen, bu kazanın ne ilk olduğu ne de son olacağıdır. Bu tür kazaların yaşanmaması için, gereken önlemlerin zaman geçirilmeden alınması ve takip edilmesi hepimizin hem insanlık, hem de mesleki görevidir.

Ben, burada dayanışmanın en güzel örneklerini veren tüm kurtarma ekiplerine ve meslektaşlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunarken, maden şehitlerimizi saygıyla anıyor, yakınlarına sabırlar diliyorum. •

"MADENE CAN VERENLER"

KONULU ULUSAL FOTOĞRAF YARIŞMASI

DUYURU

Birincilik Ödülü
İkincilik Ödülü
Üçüncülük Ödülü

Seçici Kurul Özel Ödülü
G. Merkez Yön. Kur. Ödülü
50 Yıl Özel Ödülü

Maden sektöründe zor koşullar altında çalışarak madene can verenleri görsel olarak anlatacak tüm fotoğraflar yarışmanın konusu olup yarışma 08.05.2004 tarihinde sonlanacaktır. Katılım koşulları www.maden.org.tr adresinden öğrenilebilir.